Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 954 van 13 september 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. ROELS**
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 2 september 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat IZOARD, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op een onbekende datum betreedt verzoekende partij het Schengengrondgebied. Zelf geeft zij aan dat dit moment zich situeert rond einde september 2025.

1.2 Verzoekende partij wordt op 23 april 2026 staande gehouden naar aanleiding van feiten van diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

1.3 Op 5 mei 2026 ontvangt verzoekende partij een vragenlijst in het kader van haar hoorrecht.

1.4 Op 2 juni 2026 dient verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.5 Op 30 juni 2026 wordt verzoekende partij door de Correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden waarvan uitstel voor twaalf maanden gedurende drie jaar voor de feiten waarvoor zij op 23 april 2026 staande werd gehouden.

1.6 Op 6 augustus 2026 beslist het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en wordt de internationale bescherming en subsidiaire bescherming geweigerd.

1.7 Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met een verzoekschrift van 17 augustus 2026. Op 28 augustus 2026 wordt dit beroep echter verworpen door de Raad middels het arrest nr. RvV 352.039.

1.8 Op 2 september 2026 wordt er ten aanzien van verzoekende partij besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

"*Koninkrijk België*

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken
Dienst Vreemdelingenzaken
Ref. : (…)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING
Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer (1):
Naam: P.
Voornaam: K.
Geboortedatum: (…)1992
Geboorteplaats: Rubik Nationaliteit: Albanië
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:
Artikel 7, alinea 1:
 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.
De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.
 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.
Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, feiten waarvoor hij op 30.06.2026 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitieve gevangenisstraf van 18 maanden waarvan uitstel voor 12 maanden gedurende 3 jaar.
Op 23.04.2026 werd de betrokkene samen met een andere mededader op heterdaad betrapt in een woning waar ze ingebroken hadden. Tijdens de fouille worden bij beide daders juwelen aangetroffen in hun broekzakken. Beide zijn tevens drager van handschoenen en een zaklamp.
De bewezen feiten zijn laakbaar en getuigen van een asociale ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom. Zij zijn van dien aard om een onveiligheidsgevoel bij de burgers te veroorzaken en zorgen voor een enorme maatschappelijke overlast.
Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.
 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.
Op 02.06.2026 heeft de betrokkene asiel aangevraagd in België. Op 28.08.2026 heeft RVV zijn beroep verworpen en werd zijn asielaanvraag definitief afgesloten.
Artikel 74/13
Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Haren op 05.05.2026. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.
Uit het administratief dossier van de betrokkene en zijn eerdere verklaringen blijkt dat hij familie (broer, zus, neef…) heeft in België.

Het EHRM beperkt het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn broer en zus op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van die familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Op 02.06.2026 heeft de betrokkene asiel aangevraagd in België. Op 28.08.2026 heeft RVV zijn beroep verworpen en werd zijn asielaanvraag definitief afgesloten. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er is een risico op onderduiken in hoofde van betrokkene:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 02.06.2026 werd bij beslissing van RVV op 28.08.2026 definitief afgesloten.

- *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3°, in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.*

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen2 om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene ondertekende het ontvangstbewijs van de vragenlijst hoorplicht in de gevangenis van Haren op 05.05.2026. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Op 02.06.2026 heeft de betrokkene asiel aangevraagd in België. Op 28.08.2026 heeft RVV zijn beroep verworpen en werd zijn asielaanvraag definitief afgesloten. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 02.06.2026 werd bij beslissing van RVV op 28.08.2026 definitief afgesloten.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit

geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.
Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
In uitvoering van de deze beslissingen, gelasten wij, (…), attaché, de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie, om betrokkene vanaf 02.09.2026 te doen opsluiten, in het gesloten centrum.
(…), attaché, de gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie (3) Brussel, 02.09.2026"

1.9 Op 7 september 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie waarin zij een urgent beroep beoogt.

2. Betreffende de urgente procedure

2.1 Verzoekende partij verblijft op heden in het gesloten centrum 127*bis* alwaar zij wordt vastgehouden.

2.2 Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch wordt geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate verzoekende partij aangeeft dat er sprake is van een vordering tot schorsing merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de op heden geldende RvV-wet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekende partij voert in haar verzoekschrift een enig middel aan waarin zij de schending opwerpt van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van zorgvuldige voorbereiding van een bestuursbesluit en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van de zaak, van het recht om te worden gehoord ("*audi alteram partem*") en van het evenredigheidsbeginsel.

Dit middel wordt als volgt gemotiveerd:

"*III. ENIG MIDDEL :*
Tegen de beslissing wordt beroep aangetekend op grond van één enkel middel, namelijk schending van:
- *de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten;*
- *de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van zorgvuldige voorbereiding van een bestuursbesluit en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van de zaak,*
- *het recht om te worden gehoord („audi alteram partem")*
- *het evenredigheidsbeginsel*

AANGEZIEN op grond van het bestreden besluit kan verzoeker naar Albanië worden teruggestuurd omdat hij niet langer over een verblijfsvergunning in België beschikt.

II.1 : Eerste onderdeel : geen bedreiging voor de openbare orde
AANGEZIEN het bestreden beslissing is inter alia gebaseerd op artikel 7, lid 1, punt 3, van de wet van 15 december 1980, waarin het volgende staat:
"3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden."
Om de bedreiging voor de openbare orde te rechtvaardigen, licht zij dit als volgt toe:
"De bewezen feiten zijn laakbaar en getuigen van een asociale ingesteldheid en een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom. Zij zijn van dien aard om een onveiligheidsgevoel bij de burgers te veroorzaken en zorgen voor een enorme maatschappelijke overlast."
TERWIJL verzoeker is identificeerbaar en heeft, zoals uit de feiten blijkt, een relatie met een Belgische vrouw. Hij onderhoudt met haar een daadwerkelijke emotionele band en is van haar afhankelijk. Hij is dus bekend bij de autoriteiten en de relatie die hij onderhoudt is van dien aard dat zij zijn band met België waarborgt.
Bovendien heeft de strafrechter bij vonnis van 30 juni 2026 geoordeeld dat de verzoeker voor het grootste deel van zijn straf in aanmerking kwam voor voorwaardelijke straf (zie hierboven). Deze elementen zijn van dien aard dat zij de beoordeling van een ernstige, huidige en bewezen verstoring van de openbare orde, zoals de Dienst Vreemdelingenzaken suggereert, moeten relativeren.
De Dienst verzuimt in haar besluit de strafrechtelijke veroordeling van de verzoeker grondig te analyseren, evenals de beoordeling door een rechter van de kwestie van de openbare orde en de nationale veiligheid.

Door zich te beperken tot het vermelden van deze veroordeling en daaruit meteen een risico voor de openbare orde af te leiden, geeft het een onvolledige beoordeling van de feiten van de zaak en schendt het de plicht tot materiële motivering, doordat het verzoeker niet in staat stelt te begrijpen waarom hij, ondanks het feit dat hem uitstel is verleend, nog steeds in administratieve hechtenis verkeert.
Bovendien is het van belang dat de analyse van het gevaar voor de openbare orde nauwkeurig en actueel wordt uitgevoerd.
In die zin is het middel gegrond en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

II.2 : Tweede onderdeel: Schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker (artikel 8 EVRM):

AANGEZIEN de verweerder zijn beslissing met betrekking tot het gezinsleven als volgt heeft gemotiveerd:
"In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn broer en zus op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van die familieleden."

TERWIJL verwerende partij erkent dat verzoeker familie in België heeft:
« Uit het administratief dossier van de betrokkene en zijn eerdere verklaringen blijkt dat hij familie (broer, zus, neef ...) heeft in België. »
Terwijl overeenkomstig de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden nagegaan of België, in het geval van een persoon die geen verblijfsvergunning in België heeft, een positieve verplichting heeft om het privé- en gezinsleven te laten voortbestaan en zich verder te ontwikkelen.

In zijn arrest „Paposhvili tegen België“ van 13 december 2016 stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Grote Kamer) eveneens dat de verplichting om een dergelijke toetsing uit te voeren bij de staat berust (§§ 225 en 226):

« Il en résulte que si les autorités belges avaient, in fine, conclu que l'article 3 de la Convention tel qu'interprété ci-dessus ne faisait pas obstacle au renvoi du requérant en Géorgie, il leur aurait appartenu, pour se conformer à l'article 8, d'examiner en outre si, eu égard à la situation concrète du requérant au moment du renvoi (voir, mutatis mutandis, Maslov c. Autriche [GC], no 1638/03, § 93, CEDH 2008), on pouvait raisonnablement attendre de la famille qu'elle le suivît en Géorgie ou si, dans le cas contraire, le respect du droit du requérant au respect de sa vie familiale exigeait qu'il fût autorisé à séjourner en Belgique pour le temps qui lui restait à vivre.
Il s'ensuit que, si le requérant avait été éloigné vers la Géorgie sans évaluation desdites données, il y aurait également eu violation de l'article 8 de la Convention ».
Vrije vertaling : „Hieruit volgt dat, indien de Belgische autoriteiten uiteindelijk tot de conclusie waren gekomen dat artikel 3 van het Verdrag, zoals hierboven uitgelegd, geen belemmering vormde voor de terugzending van verzoeker naar Georgië, dan hadden zij, om aan artikel 8 te voldoen, bovendien moeten onderzoeken of, gezien de concrete situatie van verzoeker op het moment van de uitzetting (zie, mutatis mutandis, Maslov tegen Oostenrijk [GC], nr. 1638/03, § 93, EHRM 2008), redelijkerwijs van de familie kon worden verwacht dat zij hem naar Georgië zou volgen, of dat, indien dit niet het geval was, de eerbiediging van het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven vereiste dat hij toestemming zou krijgen om in België te verblijven voor de tijd die hem nog te leven restte.
Hieruit volgt dat, indien de verzoeker naar Georgië zou zijn uitgezet zonder dat deze gegevens waren beoordeeld, er eveneens sprake zou zijn geweest van een schending van artikel 8 van het Verdrag ».
Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft met betrekking tot het privé- en gezinsleven tevens het volgende in herinnering gebracht:
« La notion de vie familiale revêt une portée autonome (Marckx c. Belgique, 1979, § 31). Par conséquent, la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits (Paradiso et Campanelli c. Italie [GC], 2017, § 140) »(...).
Vrije vertaling : „Het begrip gezinsleven heeft een autonome betekenis (Marckx tegen België, 1979, § 31). Bijgevolg is de vraag of er al dan niet sprake is van een „gezinsleven“ in de eerste plaats een feitelijke kwestie die afhangt van het daadwerkelijke bestaan van hechte persoonlijke banden (Paradiso en Campanelli tegen Italië [GC], 2017, § 140)
Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens overigens in het arrest Ghadamian tegen Zwitserland het volgende beginsel heeft herhaald:
« § 42. (…) on ne saurait retenir l'existence d'une vie familiale, au sens de l'article 8 de la Convention, entre des parents et leurs enfants adultes sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance ».
Vrije vertaling : „§ 42. (…) er kan geen sprake zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Verdrag tussen ouders en hun volwassen kinderen zonder dat het bestaan van aanvullende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond."

Verzoeker onderhoudt affectieve en emotionele banden met de hierboven genoemde familieleden.Deze emotionele en affectieve afhankelijkheid is des te duidelijker omdat de verzoeker sinds 2025, dus al meer dan een jaar, in België woont. Een dergelijk verblijfsduur

heeft bovendien onvermijdelijk geleid tot de ontwikkeling van bijzonder sterke sociale, persoonlijke en affectieve banden in het gastland.
Ten slotte heeft verzoeker geen reële vooruitzichten meer op affectieve of familiale banden in zijn land van herkomst, hetgeen de affectieve afhankelijkheid ten opzichte van alle leden van zijn familie die op Belgisch grondgebied verblijven, eveneens versterkt.
Zodanig vormen deze elementen, los van de vraag of zij volgens de verweerder volstaan om de uitzetting te verhinderen, op zijn minst ernstige aanwijzingen voor het bestaan van een in België gevestigd privé- en gezinsleven, dat wordt beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.
Er moet dus een daadwerkelijke band van afhankelijkheid worden erkend, zowel op emotioneel als op materieel en financieel vlak, tussen de verzoeker en zijn familieleden.
Zelfs indien uw raadsman deze banden niet zou erkennen, heeft het Hof erkend dat bij gebrek aan dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid, de bestaande relaties dan kunnen worden beoordeeld vanuit het perspectief van het privéleven van een verzoeker:
« 45. La question à examiner en l'espèce est de savoir si, eu égard aux faits de la cause pris dans leur ensemble, les autorités suisses étaient tenues en vertu de l'article 8 de la Convention d'octroyer un permis de séjour au requérant afin de lui permettre de mener sa vie privée sur leur territoire et de ne pas l'expulser. Le cas d'espèce concerne donc non seulement la vie privée, mais aussi l'immigration et doit par conséquent être examiné sous l'angle des obligations positives de l'État défendeur (comparer avec Jeunesse, précité, § 105, A.S. c. Suisse, précité, § 46, et voir Danelyan, décision précitée) ».
Vrije vertaling : „45. De vraag die in deze zaak moet worden onderzocht, is of de Zwitserse autoriteiten, gelet op de feiten van de zaak in hun geheel, op grond van artikel 8 van het Verdrag verplicht waren de verzoeker een verblijfsvergunning te verlenen om hem in staat te stellen zijn privéleven op hun grondgebied te leiden, en hem niet uit te zetten. De onderhavige zaak betreft dus niet alleen het privéleven, maar ook immigratie en moet bijgevolg worden beoordeeld in het licht van de positieve verplichtingen van de verwerende staat (vergelijk Jeunesse, reeds aangehaald, § 105, A.S. tegen Zwitserland, reeds aangehaald, § 46, en zie Danelyan, reeds aangehaalde uitspraak)".
Dat de verzoeker in dit geval in België talrijke dagelijkse banden heeft opgebouwd, zowel met de Belgische leden van zijn biologische familie, in de zin van emotionele en materiële afhankelijkheid, als met de vele mensen met wie hij in het jaar dat hij in België heeft gewoond duurzame relaties heeft opgebouwd.
Dat dit het begrip privé- en gezinsleven, zoals erkend in artikel 8 van het EVRM en in de hierboven uiteengezette jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Unie, op onrechtmatige wijze beperkt,
Dat de verwerende partij, door het ontbreken van enig onderzoek naar en elke vermelding van het bovengenoemde gezinsleven en de feitelijke elementen waaruit dit bestaat, een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan en heeft nagelaten alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen.
Dat de verwerende partij bovendien het evenredigheidsbeginsel schendt. Er bestonden immers middelen die minder inbreuk maakten op de vrijheden van verzoeker om het nagestreefde doel van bescherming van de openbare orde te bereiken, en die in overeenstemming waren met artikel 8 van het EVRM.
Hieruit vloeit een schending van artikel 8 van het EVRM voort."

3.2 Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat verzoekende partij weliswaar de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuursbesluiten, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van zorgvuldige voorbereiding van een bestuursbesluit en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van de zaak en daarenboven nog van het recht om te worden gehoord ("*audi alteram partem*") maar dat zij zich er van onthoudt om ook maar enige uiteenzetting te geven in dit kader.

Artikel 2.18 van de RvV-wet bepaalt dat:

"Een ontvankelijk middel bestaat uit de vermelding van de rechtsregel waarvan de schending aangevoerd wordt en van de wijze waarop die rechtsregel concreet overtreden zou zijn."

Bij gebrek aan concrete toelichting van de wijze waarop deze bepalingen en beginselen zijn overtreden, dient de Raad vast te stellen dat dit onderdeel van het middel niet-ontvankelijk is.

3.3 Daar waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in werkelijkheid de materiële motiveringsplicht aan.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het evenredigheidsbeginsel kan slechts geschonden worden bevonden wanneer een beslissing die steunt op deugdelijke en dus afdoende bewezen motieven, een maatregel oplegt die niet in een redelijk verband van evenredigheid staat tot de motieven (RvS 12 maart 2020, nr. 247.294).

3.5 De op heden voorliggende bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit bevel is gegrondvest op artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° waarin bepaald wordt dat:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(…)
13°wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf".

De bestreden beslissing stelt inderdaad vast dat verzoekende partij niet beschikt over een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie. Verzoekende partij betwist deze vaststelling niet en gelet op de elementen zoals vervat in het administratief dossier lijkt het ook onmogelijk om deze bevindingen zoals in de bestreden beslissing te betwisten.

3.6 De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren.

Nu inderdaad één van de situaties vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om een bevel om het grondgebied te verlaten te onderbouwen, acht de Raad het niet langer nodig nog in te gaan op de kritiek die verzoekende partij naar voor brengt op het motief dat haar eveneens bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij door haar persoonlijk gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De eventuele gegrondheid van deze kritiek kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van het bestreden bevel, waardoor een voldoende belang bij deze kritiek niet voorhanden is. Voor wat het door de bestreden beslissing aangevoerde motief betreft inzake de beslissing die het verblijf weigert of een einde maakt aan dit verblijf onthoudt verzoekende partij zich van enig betoog.

Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

3.7 In dit kader wijst verzoekende partij op het artikel 8 van het EVRM waarbij zij van mening is dat de bestreden beslissing haar gezinsleven zou miskennen en ook geen rekening zou houden met haar privéleven.

Dit gezinsleven zou met name beleefd worden met een Belgische partner. Daarnaast is er ook sprake van verschillende familieleden van verzoekende partij die in België zouden verblijven.

Ter herinnering merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu dient er vastgesteld te worden dat verzoekende partij tot op heden nog niet beschikt over een verblijfsrecht dat haar een verblijf van meer dan drie maanden toeliet. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (*cf.* EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en

Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance'*-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (*cf*. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Raad herhaalt dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd was tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat, in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat er sprake zou zijn van een Belgische partner. Blijkbaar is verzoekende partij zelf niet bijster op de hoogte van wie deze persoon is nu zij in haar gehoor in het geheel geweigerd heeft om op vragen in dit kader te antwoorden wat nochtans in haar eigen belang zou kunnen zijn en ook bij wege van haar verzoekschrift kan zij niet aangeven wie deze partner precies zou zijn. Identiteitsgegevens van haar partner zijn verzoekende partij alleszins niet bekend vermits er in haar verzoekschrift over twee onderscheiden personen gesproken en zelfs over een gemeenschappelijk kind. Nergens blijkt dit echter uit waardoor er op geen enkele wijze ook maar besloten kan worden tot een gezinsleven, laat staan een beschermenswaardig gezinsleven.

Voor wat de overige familieleden betreft, blinkt verzoekende partij ook op dit vlak uit in het stilzwijgen. Desondanks heeft verwerende partij zich de moeite getroost om voorgaande verklaringen van verzoekende partij na te gaan en na te gaan of er op dit vlak elementen zijn die beoordeeld dienen te worden. Daaruit blijkt dat er mogelijks allerhande familieleden in België zouden verblijven. Er zou onder meer sprake zijn van een broer, zus en neef. Opgemerkt moet worden dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI t. Frankrijk, heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat de betrekkingen tussen volwassenen onderling niet noodzakelijkerwijs zullen genieten van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden waarbij verzoekende partij geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoont.

Voormeld artikel 8 van het EVRM verhindert dan ook op geen enkel moment het nemen van de bestreden beslissing.

3.8 Verzoekende partij verwijst nog erg algemeen naar haar beweerde privéleven. Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna:

het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie. Verzoekende partij dient in de eerste plaats concreet aannemelijk te maken dat haar beweerde privéleven daadwerkelijk onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. In het kader van de huidige procedure brengt verzoekende partij geen stukken voor die dit bewijzen. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan dat het door haar opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Verzoekende partij merkt op in haar land van herkomst geen banden meer te hebben. De Raad is echter geenszins overtuigd van dit argument nu verzoekende partij slechts een uiterst beperkte periode aangeeft in België te verblijven waarbij zij deze periode dan ook nog eens grotendeels in hechtenis heeft doorgebracht.

3.9 Ten overvloede merkt de Raad ten slotte op dat de bestreden beslissing (*in casu* het bevel) een verwijderingsmaatregel is en geen strafrechtelijke maatregel die ertoe strekt gedrag te bestraffen. Het is een administratieve maatregel op verblijfsvlak die door een administratieve overheid wordt opgelegd. Op basis van de ernstige aanwijzingen zijn van schuld in hoofde van de betrokkene is het verwerende partij toegelaten, op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen zelfs met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. De kritiek die verzoekende partij uit ten aanzien van haar gevaar voor de openbare orde is dan ook niet pertinent.

3.10 Verzoekende partij wordt in dezelfde beslissing evenmin een termijn gegeven voor vrijwillig vertrek met toepassing van minstens artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet. De relevante bepalingen van dit wetsartikel luiden als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
[…]
§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.
[…]
§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
[…]
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;
[…]
In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Verzoekende partij wordt, onder meer, geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven, omdat er een risico bestaat op onderduiken. Zij zou immers niet meewerken met de overheden door zich niet aan te melden bij de gemeente of niet te bewijzen dat zij op hotel verblijft. Daarnaast heeft zij verschillende verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend die aanleiding gaven tot een negatieve beslissing. Op dit vlak onthoudt verzoekende partij zich van enige kritiek. De weerhouden elementen stemmen daarenboven overeen met de gevolgtrekkingen die weerhouden worden in de bestreden beslissing.

3.11 Verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aannemelijk.

Het middel is dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op dertien september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
E. COCHEZ,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. DE WILDE